

Marti Martorell

***The Secret Life of Words* (La vida secreta de las palabras)**

The Secret Life of Words parteix de l'atracció que s'estableix entre una infermera que temporalment ha de tenir cura d'un treballador malferit d'una plataforma petrolera i aquest mateix pacient. Tots dos comparteixen el fet de tenir un passat dolorós: el malalt de caire sentimental i el de la protagonista relacionat amb la tortura, durant les guerres de la ja desapareguda Iugoslàvia. Isabel Coixet agafa el conte *La señorita Cora*, de Julio Cortázar, per donar forma a aquesta relació i, la veritat, és que se'n surt prou bé.

No obstant això, el que podria haver estat una de les millors propostes cinematogràfiques d'aquesta temporada es desinfla als darrers deu minuts, quan la directora, amb la voluntat de tancar amb un final feliç la història, acaramulla sense gaire encert dades i més dades perquè l'espectador surti de la sala content.

Llàstima, doncs, d'aquesta nova incursió de la realitzadora catalana en el món dels silencis volguts, en què també és qüestionable la tria d'un Javier Cámara que no se sap ben bé si fa d'espanyol, sud-americà o italià. És el preu que ha decidit pagar Coixet per atraure el públic espanyol?

***A History of Violence* (Una historia de violencia)**

La darrera producció de David Cronenberg sorprèn, perquè es tracta d'una pel·lícula "convencional", però no deixa de ser tampoc una obra que recull perfectament l'estil inconfusible del director que, en d'altres pel·lícules, ha mostrat un perfil més radical a l'hora de mostrar el racons més negres de l'ànima humana, com era el cas de l'anterior a *A History of Violence*, *Spider*.

Aquesta adaptació de la novel·la gràfica homònima, deguda a John Wagner i Vince Locke, té en comú bastants punts amb una de les millors pel·lícules de Brian De Palma, *Carlito's Way* (*Atrapado por su pasado*), sobretot pel que fa a la idea que és impossible defugir el passat, i més, si és ple de violència, ressort que fa moure tota la trama que interpreten Viggo Mortensen i, en un paper molt creïble, Maria Bello.

En suma, pel·lícula recomanable que té la virtut de no decebre ni els seguidors més obstinats de Cronenberg ni fer sortir de les sales els espectadors poc habituats a propostes no gaire usuals.

***Corpse Bride* (La novia cadáver)**

En parlar de *Corpse Bride* és inevitable no fer referència a *The Nightmare Before Christmas* (*Pesadilla antes de Navidad*), l'anterior pel·lícula d'animació amb la tècnica *stop-motion* que, sense ser dirigida per Tim Burton, reflectia molt bé els temes i paranoies que tant agraden a l'admirador de les pel·lícules de Roger Corman interpretades per Vincent Price, perquè, a part d'una temàtica molt semblant, la concepció de personatges i la música —en ambdós casos obra de Danny Elfman— són molt similars.

La veritat és que *The Nightmare Before Christmas* va deixar el llistó molt alt, fins i tot diria massa, perquè ara *Corpse Bride* el pogués superar. En primer lloc hi ha la qüestió de l'animació, molt més treballada en el primer cas i amb molt més detalls en moviment que ara s'han trans-

format en simples fons inanimats; tot seguit hi ha la tasca desenvolupada per Danny Elfman, que es va trobar molt més inspirat fa dotze anys que ara, amb una banda sonora esplèndida que empetiteix l'actual i, finalment, el doblatge al castellà, molt millor també a *The Nightmare Before Christmas* que a *Corpse Bride* i, per això mateix, vull deixar de banda aquest darrer aspecte fins poder revisarla en versió original, perquè crec que sentir-la amb les veus de Johnny Depp, Helena Bonham Carter i Emily Watson suposa una altra manera de veure-la.

De tota manera, és injust deixar la crítica d'aquesta manera, perquè si no es té en compte el precedent, *Corpse Bride* és un exemple excel·lent que l'animació no tan sols és per a infants, sinó que també és una bona forma d'aproximació —homenatge— a les pel·lícules de terror dels anys trenta de la Universal i, sobretot, a les pel·lícules també de por dels anys seixanta de la Hammer, perspectiva des de la qual, els adults que en coneixem els referents, guanya molts més punts.

Broken Flowers (Flores rotas)

La vida no és color de rosa és l'ensenyament que ha après Don Johnston (Bill Murray), després d'un viatge a la cerca d'un fill de dinou anys que desconeixia que tenia, sense saber realment quina de les quatre dones possibles que va conèixer vint anys enrere n'és la mare i remitent de la carta en què li ho anuncia. *Broken Flowers* és, doncs, una *road movie* a l'Amèrica profunda en què el protagonista hi surt perdent més que guanyant res.

Si hi ha qualche punt negatiu que s'hagi de destacar és el de la tria de l'actor protagonista, Bill Murray, perquè pareix que s'ha especialitzat a interpretar sempre personatges taciturns de la mateixa manera, amb un hieratisme exagerat, ja sigui amb Wes Anderson (*Rushmore*; *The Royal Tenenbaums* o *The Life Aquatic with Steve Zissou*), Sofia Coppola (*Lost in Translation*) o ara amb Jim Jarmusch, la qual cosa crea una sensació de *déjà vu* que no afavoreix el resultat final.

Arabé, malgrat aquest inconvenient, Jarmusch ofereix un periple vital corprenedor que es tanca amb una de les escenes finals atordidores dels darrers

anys, al mateix nivell que la també escena final de la pel·lícula tractada a continuació. Bones estrenes, per tant, per als mesos d'octubre i novembre.

Match Point

Què vaig dir fa un any arran de l'estrena de *Melinda and Melinda*? Vegem-ho: "Tots aquells que ens agrada Woody Allen ja ens va bé que sigui un director tan prolífic, amb una pel·lícula per any, però sempre passava pena que se li acabien les idees o que deixi de tenir prou mà esquerra per poder continuar amb aquest ritme de treball... Afortunadament, *Melinda and Melinda* no n'és el cas." I ara hi vull afegir que amb *Match Point* tampoc no es produeix aquest cas i que, fins i tot, recupera el nivell aconseguit trenta anys enrere amb *Annie Hall*, *Interiors* o *Manhattan*.

La història d'un trepa irlandès, que diuen que recorda molt *A Place in the Sun* (*Un lugar en el sol*), de George Stevens, però que no puc corroborar perquè fa massa temps que la vaig veure, fluctua entre l'humor negre i el costumisme de les classes altes britàniques, però al final es decanta, gairebé sense tème-te'n, en una de les imatges més pessimistes de la natura humana. No és d'estranyar, per això mateix, que es pugui dir que també és possible veure-hi paral·lelismes amb *Barry Lindon* de Stanley Kubrick o amb la visió negativa de la humanitat que oferien les pel·lícules de gènere negre de Howard Hawks, sobretot *The Big Sleep* i *To Have and Have Not*.

És una llàstima que no poguéssim veure aquesta pel·lícula en versió original, però, com que crec que necessita un tractament més extens que el dedicat en aquestes línies ara, quan estigui disponible en DVD o la projectin en VOS a "Sa Nostra", en tornaré a parlar. ■

